

ביותר. בני הראל וכווי המגזכים נשכח כל ל.

שרת פוח וסור
את מושב הכנסה

לא לזמן רב. הבחירות לכנסת השמינית התקיימו בפברואר, 1975. "האחיה" של בני הראל, שהופיעה זו הפעם הראשונה בבחירות, זכתה ל-46 מקומות בכנסת.

כתב ההינדוסיאן טיימס, אתה הבמות הניטראליות המעטות ששרדו בעולם, תיאר את התגובה בישראל במלים מאופקות: "תדהמה פרצה בחוגי הממשלה בירושלים. הממשלה התכנסה עוד בשעות הקטנות של הבוקר, עם הגיע בשורות-האיוב מן הקלפיות. נסיונותי להשיג חוות-ידע מפי השרים בפ"ר ורודורים עלו בתוהו. בירושלים סבורים כי תוצאות הבחירות הן ביטוי לאי-שביעות-הרצון של העולים החדשים מן המצב הכלכלי, אולם אין ספק שזוהי תופעה חולפת. המפי"ל החדשה, המורכבת מאנשים בלתי-ידועים, לא תוכל לעמוד בכנסת מול גוש "האי" תוד-הלאומי, בו מאוחדים כל המנהיגים המוכרים, וביניהם המישית שריי-האלופים שאין להם מתחרים לפופולריות המונית..."

כעבור יומיים הודיע אותו כתב: "מתיחות שוררת בחוגים מדיניים כאן לקראת פתיחת המושב הראשון של הכנסת החדשה. מקורות מוסמכים מנבאים כי תהיה זאת נקראת המיפנה..."

היתה זאת נקודת-המיפנה, אך שונה מאד מזו שתיאר לעצמו אותו כתב, כפי שנאלץ להתודות בכתבתו למחרת היום: "הארץ דמי תה היום לשדה-קרב. למן שעות הבוקר הן מוקדמות נהרו מאות אלפי אנשים, ברובם עולים חדשים, ירושלימה. חברי הכנסת החדשים פלסו להם בקושי מעבר בין ההמון הצפוף, בו בלטו במיוחד אלפי צעירים במדים: מכנסת-האקאי קצרים, חולצות-חאקי, כובעי-טמבל ועי"ל הם סמל של שלושה חצים. המשטרה היתה חסרת-אונים. מנהיגי "האיחוד הלאומי" נתקבלו בקריאות-בזו מאורגנות, ואילו מנהיגי המפלגה החדשה, שאיש מהם לא היה מוכר לי, נישאו עד לשערי הכנסת על כתפי ההמון..."

את אשר קרה בפנים תיאר כתב הארץ בצבעים קודרים: "מחזה מביש, שלא נראה עוד כדוגמתו בישראל, נערך אתמול בבניין הכנסת בירושלים... בהיכנס החיכים לארץ למ חדרו צעקות ההמון הפרוע בחוץ, מבעד לחלונות הסגורים, וההמולה לא שקטה אף לרגע אחד. היא היתה כמנגינת לחי למחזה

צי השנה האחרונה ארצה. היה צורך דחוף להציל עוד שני מיליונים. לא היה כל סיכוי לקבל עזרה מן המדינה האדירה היריבה, בימ"ס (כרית היבשות-המועצתיות-הסוציאליסטיות), שהשתרעה מברלין עד יאקארטה. לשליטי בימ"ס לא היה כל רצון לעזור מורת-רוח במיצרב, המעצמה הערבית שתמכה בה.

"ישנה התחרות בין הרוסים והאמריקאים, סיכסך דיין, בהחליקו בתנועה עצבנית את שורת אותות-ההצטיינות שסיסטה את חוהו. "בעמא", בבגדאד, בדמשק ובבירות צועקת התעמולה האטלנטית כי עירדן* תשחרר את פלסטין. בקאהיר, קזבלנקה, מכה וחאר"טום צועקת התעמולה הסובייטית כי מיצרב תשליך אותנו לים."

הדו"ח של יושב-ראש הנהלת הסוכנות לא היה שמח יותר. "התרגלנו יותר מדי להתקיים על המענק האטלנטי", התלונן טבנקין. "הפסקת המענק כמעט השמיטה את הקר"קע מתחת לרגלי המשק שלנו. למעלה משנתיים שלשי העליה לא נקלטו. המשקים מלאים עד אפס מקום. אני יודע שאצלי בבית אי אפשר להכניס אפילו עולה חדש נוסף, וגם אילו היה נפתר הסיכסוך במשק..."

מסביב לשולחן פרץ צחוק. הסיכסוך בעירדן, חרוד, שעבר מאבות לבנים ומבנים לנכדים, למרות שאיש לא זכר עוד את מקורו, הפך זה מכבר לבדיחה הישראלית הנפוצה ביותר בארץ.

הויכוח נסתיים בנימה של "אין ברירה", שהזכירה לשרי-האלופים את ימי געוריהם במלחמה. איאפשר היה לסגור את שערי הירדן לפני הפליטים שהתדפקו עליהם בחוסר כל. איאפשר היה גם לדעת כמה זמן עוד תרשה ממשלת אטלנטיה את יציאתה. כל זמן שאפשר עוד להציל, על נו להציל! סיכסך יגאל ידן. הכל הסכימו. כשקמו השי"רים מכורסותיהם, לא היה מצב-רוחם עליו

יה אחד נגד 119. איש לא ישים לב אליו. זה יהיה הסוף של כל העניין הסטופס הזה."

דיין סוקר את המצב המדיני

בישיבת הממשלה הוזכר שמו של בני הראל רק דרך אגב. שרה-חינוך, שראלופ ד"ר (לפילוסופיה) משה כרמל, הציע לאסור אותו באשמת הוצאת-דיבה. אך חכרו במשק נען, שרה-בטחון ישראל גלילי, פסל את הרעיון מיד. "זה רק יעשה לו פירסום. אנשים עוד יכתרו בו כדי להוציא אותו מבי"ת-הסוהר. לפי שעה אין לו סיכויים לקבל די קולות אפילו כדי להיבחר בעצמו!"

בעית הבחירות לנסת, שעמדו להיערך בעוד שבועיים, העסיקה את הממשלה אך מעט. מאז הסכימו, לפי שלושה חדשים, כל המפלגות הישראליות להופיע ברשימה משותפת של "האיחוד הלאומי", ירדה הבעיה מן הפרק. ראש ה"ממשלה, שראלופ יגאל ידן, ביקש במלים קצובות, כדרכו, את שרה-חיון לתת סקירה מדינית.

התמונה שהצטיירה מתוך דבריו של שראלופ משה דיין לא היתה מעודדת ביותר. ה"גל האנטישמי שעלה ברחבי אטלנטיה, המדינה האדירה שהשתרעה מלונדון עד סן-פראנציסקו, ומשם עד טוקיו, התגבר והלך. נוסף על מליון העולים חסרי-כל שהובאו בחי

שרת אך פתח את מושב הכנסת. -כבר צעקה חברי המפלגה החדשה: "כואד! ע.כר 'שראל"

